

หน้ากาก

บทที่ 22

ทัตทยาไม่รู้ว่าขณะที่เธออีมอแมกกับการได้พบกับรหัทในเวลา กลางวัน บางครั้งเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ที่เธอตักดวงเอามาจาก การอ่ากกับคนอื่น ๆ ว่าไปดูการตกแต่งบ้านและไปหาพ่อที่รักษาอาการ เจ็บป่วยอยู่ที่บ้าน โดยเธอแอบแวนไปหาชายหนุ่มยงที่นั้ระหว่าง ทางเพื่อตีมน้ำซากาแพพุดคุดและให้คำปรึกษาเรื่องงาน... ชายหนุ่มก็ ใช้เวลายาวนานกับยพยงในยามค่ำคีน เมื่อใดก็ตามที่หญิงสาวผู้นั้น โทรศัพทมาเรียก

หลายครั้งที่ระรินมองพี่ชายด้วยความแปลกใจ เมื่อชายหนุ่ม ลุกขึ้นแต่งตัวออกข้างนอกทั้งที่เป็นเวลากว่าสามทุ่มแล้ว

“ ปานนี้แล้วยังจะไปไหนอีกคะพี่ระ ”

ไม่มีคำตอบใดให้ความกระจ่างมากไปกว่า “ เราไม่ต้องยุง ”

“ พี่ระไปติดสาวที่ไหนหรือคะนี่ นั้กร้องหรือไ้ ออกจากบ้าน คำๆ มีดๆ ”

“ เกอะน่า เจยๆ ไ้ก็แล้วกัน ”

“ รินเป็นห่วงพี่ระนะคะ ”

“ พี่ดูแลตัวเองได้ ”

“ ทัตทยาหรือคะ ”

“ ไม่ใช่ ” สีหน้าของชายหนุ่มขริมลง ดวงตาสีเหล็กมอง น้องสาวอย่างเคร่งขริมเมื่อพูดต่อไปว่า “ แล้วก็... พี่ขอนะ ริน อย่างบอกทัตทยาเรื่องนี้เป็นอันขาด ”

ระรินเป็นน้องสาวที่เชื่อฟัง ดั้งนั้นหากว่าได้พุดคุดกับทัตทยา ทางโทรศัพท เธอไม่เคยจะหลุดปากเรื่องพี่ชายลุกขึ้นแต่งตัวหาย ออกไปจากบ้านในยามค่ำคีนดึกคีน กว่าจะกลับมาที่ขึ้นวันใหม่ไปแล้ว ออกมาเลย

แต่ระรินไม่มีข้อแก้ตัวกับปองทอง ผู้ซึ่งข้องใจหนักหนากับการ ที่ได้รับคำบอกเล่าว่ารหัทไม่อยู่บ้าน

“ อะไร เมื่อตอนหัวค่ำโทรมายังอยู่เลยนี่ ”

“ เพิ่งออกไปเมื่อครุ่นีเองคะพี่ปอง ”

“ ไปไหน ”

“ รินก็ไม่ทราบคะ ”

“ ไปกับทัตทยาหรือ ” เสียงปลายสายหงุดหงิด ระรินไม่เห็น ว่าเพื่อนรุ่นพี่ขมวดคิ้วจนแทบจะขีดติดกัน

“ คงไม่ใช่หรอคะ พี่ปอง ”

“ อ้าว แล้วรินรู้ได้ยงไ้ว่าไม่ใช่ทัตทยา ”

ระรินได้แต่อึกอ๊กอับจนคำตอบ ปองทองฮึดฮัดอยู่ครุ่นีก็ส่ง เสียงมาบอกว่า “ เออเกอะๆ เดียวพี่จะลองโทรเข้ามื่อถือดู ”

อีกครุ่นีระรินก็ได้รับโทรศัพทจากหญิงสาวคนเดิม

“ ไหนรินบอกว่าไม่ใช่ทัตทยายงไ้ละ นีเขาไปเที่ยวกลางคีน ด้วยกันแล้วนะ ถ้าไม่ใช่ทัตทยาแล้วจะเป็นใคร ”

“ แล้วไม่ดีหรือคะ หรือว่านีไม่ใช่แผนการที่พี่ปอง กับ พี่ระ วางไว้ ” หญิงสาวยอนถาม ทั้งรำคาญทั้งเบื่อหน่าย เธอแปลกใจ ที่หลังจากมีเรื่องทัตทยาเข้ามาเกี่ยวข้อง นับวันเธอก็ยงมีความรู้สึก ในทางลบกับคนที่กำลังพุดด้วยมากขึ้นทุกที

ปองทองนึ่งไป ไ้ไซชิ ในเมื่อนีเป็นแผนการแล้วเธอจะหึ่งหวง ทำไ้ เธอวางโทรศัพทแล้วก็นึ่งลงตัวสันใจสันอยู่ตรงนั้น บอกตัวเอง ให้เยือกเย็นลง รหัทแค่ทำตามแผนเท่านั้น...

มันจะเป็นอย่งนี้อยู่อีกไ้ไม่นาน.....

ชายหนุ่มที่ถูกพุดถึงประคองร่างอวบสมส่วนไว้ให้อ้อมแขน เขาสูงกว่าเธอมาก ถ้าไม่ใช่รองเท้าสันสูงจัดที่ฝ่ายหญิงสวม เขาคง ต้องก้มลงไปกอดเธอในจังหวะเต้นรำที่ใกล้ชิดขนาดนั้น

“ พี่สาวฉันเขาชอบเมษ คุณดูออกไหม ” หญิงสาวถาม พยักหน้าไปทางโต๊ะในมุมมืดที่หึ่งเมษและเยาวดีไว้ตามลำพัง มอง

ใบหน้าสะอาดสะอาดที่ลอยอยู่เหนือขึ้นไปอย่างพึงใจ เธอชอบสีหน้า และดวงตาของเขา รหัทซ่างเป็นแบบอย่างที่ไม่เหมือนใครที่เธอ ยอมให้ความสนิทสนมด้วยมาก่อน

ที่นี่ไม่ใช่ร้านอาหารที่เมษคูแล คินนี้ยุพยงอยากจะฟังเพลง เพราะๆ และเดินร่ำกับเพื่อนคนใหม่ที่เธอพึงใจคนนี้ หนุ่มสาวทั้งสี่ จึงพากันมาที่นี่

ชายหนุ่มเจียมยู่ในสีหน้า “ผมไม่ได้สังเกตครับ มัวแต่ มองอีกสาวหนึ่งอยู่ สนใจอยู่คนเดียวเท่านั้น ”

“ ปากหวาน ” เธอหัวเราะ “ ถ้ามจริง ๆ เอะ คุณยังไม่ได้ แต่งงานหรือ ”

“ ยังหาเจ้าสาวอยู่ครับ ”

“ ไม่อยากจะเชื่อ ” หญิงสาวเคลื่อนตัวตาม ร่างแนบร่าง เธอเคยเดินร่ำกับชายหนุ่มที่เธอพึงใจหลายคนก่อนจะมาพบจาริต หนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีคนนั้นไม่ชอบเดินร่ำกับใคร ‘...ผมว่ามันตลก...’ เขาพูดอย่างเยาะหยัน

ความรู้สึกวูบวาบที่เคยมีเมื่อสมัยก่อน กลับคืนมาอีกครั้งเมื่ออยู่ กับผู้ชายคนนี้

“ ที่บ้านมีใครอยู่ด้วยบ้างคะ ”

เขาทำท่านึก “ แมคร้วอายุใกล้หกสิบคนหนึ่ง สาวใช้คนหนึ่ง ”

“ แล้ว...?? ”

“ สาวสวยกับเด็กผู้หญิงอายุสองชอบอีกคนหนึ่ง ”

“ เห็นไหม ” เธอทำท่าจะผละหนี่เสียเฉยๆ ชายหนุ่มหัวเราะ มือแข็งแรงยึดมือเล็กๆ ไว้พลางรังรังเธอขีดเข้าไปอีก

“ น้องสาวกับหลานนะครับ ถ้าไม่เชื่อก็ไปดูได้เลย ”

“ ให้ไปดูได้จริงๆ หรือ ”

“ จริงสิครับ คุณหยงอยากไปไหนก็ไปได้ทุกที่ ”

“ เรื่องอะไรจะต้องไป ” ปรกกายตาในดวงตากลมโถวาววับ ริมฝีปากเคลือบสีอ่อน แยมยิ้ม ปลายจมูกเธอขีดบอกความเชื่อมั่น และตื้อรัน “ เราไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย ”

“ จะได้ว่าผมพูดจริง ” เขามองตรงลงในดวงตาเธอ ถ้าเป็น ทักทายคงขัดเขินจนม้วนลงไปแล้ว แต่ยุพยงกลับมองตอบอย่างพอใจ

“ คนอย่างคุณยังไม่มีแฟน ฉันแปลกใจจริงๆ ”

“ ผมมักจะเข้าไปเสมอ พบคนที่ถูกใจ เขาก็มีเจ้าของแล้ว ”

“ ใครจะมาเป็นเจ้าของใครได้ ” เธอขีดจมูกขึ้น

“ แต่คุณหยงก็ไม่ได้เป็นอิสระไม่ใช่หรือครับ ”

“ ถ้าไม่เป็นอิสระแล้วหยงจะมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง ”

“ ก็ไม่เป็นอิสระร้อยเปอร์เซ็นต์ ”

เธอยกไหล่ “ ไม่มีใครเป็นอิสระร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก ”

รหัทซ่างหัวเราะ เธอสวยและฉลาดแล้วยังเชื่อมั่นในตัวเองเอา มากๆ เขารู้สึกที่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนี้เสียจริงๆ.....

ปองทองกระแทกกายลงบนเก้าอี้ตรงข้ามโต๊ะทำงานของชายหนุ่ม สีหน้าบึ้งตึงทำให้เขาต้องเมินหน้าหนี

ในอนาคต เธอจะเป็นเจ้าของบริษัทนี้ครั้งหนึ่ง โดยจะช่วยกัน ทำงานต่อและผ่อนส่งเงินลงทุนคืนให้เจ้าของตัวจริง เป็นข้อตกลง ของชรั่มภซึ่งเข้าใจว่าเขาและเธอเป็นคนรักกัน ในขณะที่เธอจึงมีสิทธิ เต็มที่ที่จะติดตามและตรวจสอบไม่ว่าจะในฐานะคนของชรั่มภ ใน ฐานะหุ้นส่วนของเขา และในฐานะอดีตคนรัก ที่ยังมีการติดต่อกัน ฉันท์เพื่อนที่ไม่เคยจะตัดขาดจากกันได้

ในฐานะของคนรัก เขาเป็นฝ่ายนอกใจเธอ แต่ในฐานะของ เพื่อน ชายหนุ่มเห็นใจและโยติไม่เปลี่ยนแปลง

“ เป็นยังไง เมื่อคืนสวีทกันไปถึงไหน ” เธอระบายอารมณ์ ออกมา “ ไปเที่ยวผับเที่ยวบาร์ที่ไหนกัน จีจ่ากันซะจนไม่มีเวลา พุดกับปองเลยนะ ”

“ ก็จะให้พุดได้ยังไง...” เขากามขรั่ม

“ ถ้าปองเกิดมีฐานะสำคัญจะเป็นจะตายขึ้นมาล่ะ ”

“ ก็ไม่เห็นเคยมีสักที...”

เธอทำท่าฮึดฮัด ถามพาลๆ “ สนิทกันถึงขนาดนั้น แล้วทำไมเรื่องงานยังไม่มီးอะไรก้าวหน้าสักเท่าไรเลย ”

“ ได้อะไรมา ผมก็บอกนายไปแล้วทั้งนั้น ”

“ เรื่องพวกนั้นมันไม่ได้มีประโยชน์อะไร คนอยู่ในวงการเดียวกันก็รู้ๆ กันอยู่แล้ว ”

“ แต่นายก็ดูจะพอใจนะ ” เขาแย้ง

ปองทองนิ่ง รหัทเข้าบริษัทใหญ่สม่ำเสมอ ส่วนใหญ่จะเข้าห้องคุยกับซรั่มสามคนรวมทั้งเธอด้วย แต่ก็มีบางครั้งที่ซรั่มไล่ให้เธอไปทำงานอื่นและไม่มีใครเล่าเรื่องที่เธอไม่ได้รับฟังให้รู้ ถึงจะถามก็ไม่ได้รับคำตอบ

“ มီးอะไรกันแล้วหรือยัง ” ปองทองโพล่งคำถามที่รบกวนจิตใจเธอออกมา เธอเร่าร้อนราวกับถูกไฟเผาเมื่อนึกภาพคนทั้งสองอยู่ด้วยกัน ได้แต่ปลอบตัวเองว่ามันเป็นแค่แผนการ และท้าทายเป็นเพียง “เหยื่อ” เท่านั้น

“ ทายซิ ” เสียงประชดบอกความรำคาญมากกว่าจะยั่วเย้า

ร่างเล็กผุดลุกขึ้นยืนแรงจนเก้าอี้มีล้อ เลื่อนพรีดไปข้างหลัง

“ ทำไม หมู่นี้ระปอกปองทางนั้นจนรวนปองแล้วใช้ไหม ”

แม้เธอบังคับระดับความดังของเสียงไว้ แต่มันก็ยังสะท้อนอารมณ์ออกมาอย่างชัดเจน “ ระอยู่ฝ่ายไหนกันแน่ ”

ชายหนุ่มนิ่งด้วยความระอาใจ สีหน้าของเขาทำให้ปองทองสะบัดหน้าหนี เดินแรงๆ ไปจับลูกบิดประตูห้อง แต่แล้วก็หันเดินกลับมาอีก เธอท้าวแขนลงกับโต๊ะโต๊ะงอกเข้ามาใกล้

“ อย่าลืมนะว่าระกำลังทำอะไรอยู่ ยึดจุดยืนของตัวเองไว้ให้ดีๆ ” แม้เสียงเธอจะกร้าว แต่น้ำตาเริ่มจะหล่อรินหน่วยตาจนเป็นประกายวาววับ เธอพูดต่อช้าและชัด เน้นถ้อยเน้นคำอย่างจงใจตอกย้ำ “แล้วจำไว้ให้ดีด้วยว่าแม่ของเราสองคนตายยังไง ทั้งพ่อและแฟนของท้าทายเป็นคนทำ จำไว้ให้ดีๆ ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นศัตรูของเรา ”

สีหน้าของชายหนุ่มเครียดขึ้นทันที ปองทองอดรู้สึกสะใจไม่ได้ แต่ไม่ได้พูดอะไรต่อไปนอกจากยึดตัวขึ้น หันกลับเดินฉับๆ ไปเปิดประตูออกไปจากห้อง ทั้งเสียงปิดกลับก้องกังวาน...

การได้ใกล้ชิดท้าทาย สัมผัสความอ่อนโยน น้ำใจและความตั้งใจที่ดีที่เธอทุ่มเทให้ ทำให้เขาลืมเลือนความบาดหมางในอดีตลงไป ถึงมันจะวูบขึ้นมาบ้าง ชายหนุ่มก็ขำมันไปเสีย เสียหายความรู้สึกดีๆ ที่มีอยู่ในขณะนั้น ทุกครั้งที่นัดหมายจะพบกัน เขายกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาไม่รู้ว่ากี่ครั้งก็หน เฝ้ารอการมาอย่างลืมหูลืมตา ครั้นพอเห็นร่างโปร่งที่สมส่วน ใบหน้าอ่อนเจือยิ้ม ก็คล้ายกับโลกจะสว่างขึ้น ความยินดีจุดขึ้นในความรู้สึกโดยไม่รู้ตัว

ขณะที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องราวและข้อมูลทางธุรกิจ ชายหนุ่มก็เกิดความละอายใจไว้อย่างเจ็บปวด หากไม่เดินต่อในวิถีทางที่ซรั่มกบฏให้ เขาก็ไม่อาจจะได้พบกับเธออีก

แค่แย่งตลาดส่วนหนึ่งมาจากจาริต ทำให้ยอดขายของซรั่มเพิ่มเป็นสองเท่า แล้วเขาก็จะเป็นอิสระ

ในระยะหลังชายหนุ่มพยายามลบความรู้สึกละอายใจนั้นด้วยการมองขำมันไปเสีย เอาใจและแสดงความใกล้ชิดหญิงสาวยิ่งขึ้นตามแต่ใจจะพาไป บางครั้งเขาแอบจับมือเธอใต้โต๊ะตัวเล็กที่คั่นกลางใบหน้าของเธอเรื่อแดงขึ้น สีหน้าขัดเขิน แต่ไม่ได้ขัดขืนต่อต้าน เขาเองก็สุขใจที่ได้ทำเช่นนั้น...

คำพูดของปองทองที่ย้ำเตือน ตามมารบกวนให้ความรู้สึกในทางลบยิ่งอวลขึ้นมาอีกในระหว่างเวลาที่อยู่ด้วยกัน ท้าทายเคยรู้สึกมาก่อนว่าในบางครั้งรหัทเคร่งขรึมจนผิดแปลก แต่ในวันนี้เขาดูเจียบกว่าปรกติ บางครั้งดวงตาที่หันมามองแกร่งกร้าวจนเธอสะดุดใจ ต้องถามออกมาว่า

“วันนี้เป็นอะไรไปคะ ”

เขาจึงรู้ว่าตัวเองได้ปล่อยให้ความขุ่นข้องเข้ำครอบงำอีกแล้ว

หน่วยตาใสของเธอบอกความห่วงใย “ ดูคุณเครียดจัง เหมือนมีอะไรในใจ... ไม่สบายใจเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า ดึงตัวเองกลับมาสูบบทบาทที่ถูกวางไว้อีกครั้ง “ ผมมัวแต่นึกเรื่องงาน ขอโทษด้วยครับ ”

“ มีปัญหาอะไรคะ ทัดช่วยได้หรือเปล่า ”

ท่าทีกระตือรือร้นของเธอทำให้เขาใจอ่อน น้ำเสียงของเขาอ่อนลง “ คุณช่วยมามากแล้ว ผมไม่อยากจะพูดถึงปัญหาทุกครั้งที่เราพบกันหรอกนะครับ น่าละอายใจจริงๆ ”

“ โธ่ ทำไมพูดอย่างนั้นเล่าคะ ก็เราเป็นเพื่อนกันแท้ๆ ทัดบอกแล้วว่าจะช่วยทุกอย่างที่สามารถทำได้ ”

ดวงตาสีเหล็กเลื่อนในโกล่เข้ามา มองจ้องลงในตาเธอ เสียงถามอ่อน แต่ราวกับจะคาดคั้นเอาความจริงให้ได้

“ ทำไมล่ะครับ ทำไมถึงดีกับผมนัก ”

หญิงสาวหลบตา จะพูดออกมาได้อย่างไร ถ้าเขารู้คงได้ลุกขึ้นเดินหนีหายไปจากชีวิตเธอ หรือไม่ก็เปลี่ยนท่าที่เป็นศัตรู เธอคงต้องตกนรกทั้งเป็น

“ สักวันหนึ่งคุณก็จะรู้ ”

“ จะรู้อะไร ” เขายังถามซ้ำ

เธอสั่นหน้ายิ้มๆ คิดว่าเขายังไม่พร้อมจะฟังและยอมรับ แต่สักวันหนึ่งวันนั้นจะต้องมาถึง หญิงสาวมั่นใจเช่นนั้น

อีกฝ่ายรู้เหตุผลเป็นอย่างดี นอกจากเธอเหงาอย่างที่สุดเป็นทุนเดิมแล้ว เธอชอบเขา... และยังรู้สึกผิดเรื่องไฟไหม้

มืออุ่นๆแตะที่หลังมือเธอ ทัดพยายามนั่งกับความรู้สึกที่แผ่ซ่านขึ้น อีกฝ่ายเหมือนจะเข้าใจ มืออุ่นนั้นห่อหุ้มมือเธอแทบจะมิด เขาอยากจะทำเธอให้ได้จริงๆ.....

ความเป็นห่วงกังวลในท่าทีเงิบขริมคล้ายกับว่ามีสิ่งรบกวนจิตใจของชายหนุ่ม ทำให้หญิงสาวโทรศัพท์ไปหาระริน คุยกันอยู่ครู่หนึ่งก็ถามถึงรหัทอย่างเป็นกังวล “ คุณจะมีเรื่องกลุ่มใจอะไรหรือเปล่าคะ งานราบรื่นดีไหม บ่นอะไรให้รินฟังบ้างหรือเปล่า...”

ระรินพอจะเดาปัญหาออก ว่าเป็นเพราะปองทองคอยตามควบคุมพูดตอกย้ำ แล้วรหัทยังมีสาวอื่นที่ระรินไม่รู้ว่าใครเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวอีก รหัทได้แต่ย้านักย้าหนาวา

“ อย่าบอกให้ทัดทายเป็นอันขาด ”

ทัดพยายามจะเป็นศัตรูกับเธอ แต่ระรินกลับไม่เคยมีความรู้สึกในทางลบ ยิ่งได้รู้จักกัน เธอก็ยิ่งเห็นใจสงสาร เธอเกลียดตัวเองที่ต้องแสดงละครร่วมกับพี่ชาย ปั่นคำพูดไปปดเสแสร้งครั้งแล้วครั้งเล่า

“ รินก็เห็นพี่ระเครียดๆ อยู่เหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไร พี่ระไม่ค่อยจะเอาปัญหามาพูดกับรินหรอกคะ เขาดูถูกว่ารินช่วยเขาไม่ได้ ”

“ แฮม คงจะไม่ใช่ออย่างนั้นหรอกคะ เขาไม่อยากให้รินกลุ่มใจมากกว่า ” ทัดทยาแก้แทน

เธอผู้นี้ไม่เคยพูดจาให้ร้ายใคร ระรินอดที่จะแปลกใจไม่ได้ว่าคนที่ม่แต่ความคิดดี ๆ เช่นนี้มีอยู่ในโลกด้วยหรือ

“ รินสบายดีหรือเปล่า เงหาใหม่ ต้องการคนช่วยถือของพาน้องหลิวไปซ้อปั้งอีกหรือเปล่า ทัดว่างเสมอคะ ”

เสียงถามอ่อน แสดงความเป็นมิตรไมตรี ระรินรู้สึกจิตใจโล่งสบาย “ รินไม่อยากจะรบกวนคะ แต่ว่ารินก็คิดถึงคุณทัด ” เธอพูดด้วยความจริงใจ “ ถ้าว่างมาทานข้าวด้วยกันชิคะ เมื่อไหร่ก็ได้ รินก็ว่างเสมอ ”

“ ขอบใจคะ แล้วทัดจะไป ”

“ รินจะรอคะ ”